

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4, De lotionē pedum. Qui se Christi exemplo non humiliat, exemplo
Dæmonis humiliabitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Quod si ad praesens vidēris succumbere, & confusionem pati quam non meruisti: ne indigneris ex hoc, neque per impatientiam minuas coronam tuam.

Charitas non quaerendo sua, melius invenit, quam si quaereret.

Esto, appareant aliqua irascendi causa: mul-

to tamen plures sunt, & validiores, ne irascaris.

Aut amandus tui Contemptus, & te contemnti congaudendum: aut non amanda Charitas, quae congaudet Veritati.

Haec tres Veritates habentur infra in hac parte, FERIA 2, 3. & sexta ejusdem hebdomada, quae est tertia post Pascha.

FERIA QVARTA. DE LOTIONE PEDVM.

Et cepit lavare pedes discipulorum, & extergere linteo, quo erat praecinctus. Ioan. 13.

VERITAS PRACTICA.

Qui se Christi exemplo non humiliat, exemplo Daemonis humiliabitur.

RATIO EST, Quia qui se Christi exemplo non humiliat, se contra Christum exultat, sed qui se contra Christum exultat: exemplo Daemonis humiliabitur.

Ergo & qui se Christi exemplo non humiliat. Quod certe est exparvescendum & ad proximum efficac.

I. FUNCTUM.

QUAM longē errarent Judaei, qui de Regni ambitione Christum Dominum accusabant, timebant vè, ne se supra omnes efferret, satis patet ex hac ejus humilitate, quā se ad pedes discipulorum, atque ipsius etiam Judae, abjecit: O quā diversa Jesu Judaeorum cogitationes! nihil isti de Jesu nisi superbiam; Et Jesus praeter humilitatem nihil cogitat!

Legendus Evangelii textus, expendenda sint singula Christi Domini verba & facta: tam stupendum humilitatis exemplum singulari consideratione colendum, atque altè animo imprimendum. Quantum nobis hanc virtutem commendet Dominus, observandū accuratè ex his ejus verbis: Scitis quid fecerim vobis: vos me vocatis Magister, & Domine, & bene dicitis, sum vrenim: si ergo laevi pedes ve-

stros Dominus & Magister, & vos debetis alter alterius lavare pedes. Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis. Quod de quibuslibet humilitatis actibus aequè est intelligendum, & iis praecipuè, qui sunt magis necessarii, & in quibus magis laboramus. Idcirco enim suum praefertim proponit exemplum circa hanc Virtutem, quia difficilior videtur; & rariùs exercetur. Ut verò etiam magis hoc exemplum ad proximum valeat, additur in proposita Veritate, quod jam attentè consideretur: Qui se exemplo Christi non humiliat, exemplo Daemonis humiliabitur. Quod licet exemplum vulgare sit: ex certis tamen circumstantiis singulare est, ut videbitur.

Res porro plana est, & facilis ad intellectum. Nam qui se non humiliat, cum id praecipuè quadam necessitate exigitur, sese contra Christum exultat; cur enim tūm ille non se humiliat, nisi quia vel negat id sibi esse necessarium: vel quantumvis necesse sit ad salutem & perfectionem, id negligit & fastidit; quae quidem fieri nequaquam possunt, nisi superbiat, & exalteretur animus, quasi se satis tutum & salvum putet sine his humilitatis actibus. Tales sunt porro actus, qui exiguntur ad obediendum Deo, Ecclesiae, & superioribus; quando videlicet confitenda sunt rite peccata, quando paupertas defectus ingenij, & alia, quae nos coram hominibus humiliant, nobis contigerint; quando arguemur de culpis; quando de nobis detrahetur; quando

est

erit aliis cedendum; quando invidia comprimenda; quoties denique peccaretur, nisi te humiliare: tum humilitas tam necessaria est, quam est omnino necessarium non peccare. Jam verò qui se in his necessariis non humiliet, nonne se contra Christum exaltet, qui hæc ita ordinavit ut essent necessaria, & ut nobis evenirent ad praxim & exercitium humilitatis? *Quis est Dominus, ut audiam vocem eius.* Nunquid tibi Rex Pharaon ita loquens, se contra Dominum exaltare videtur? At putasne solius hujus jactabundi voces se esse effere? Audi quid ipse Deus de quo vis superbo corde dicat: *Anima, inquit, qua per superbiam aliquid commiserit, sive civis sit ille, sive peregrinus, quoniam adversus Dominum rebellis fuit, peribit de populo suo: Verbum enim Domini contempsit, & præceptum illius fecit irritum.* Videtne superbiam esse rebellionem adversus Dominum? Et quod peccatur humilitatis defectu, non minus grave censeri, quam ipsum Dei contemptum?

II. PUNCTUM.

SED qui se contra Christum exultat, exemplo Damonis humiliabitur. Est enim lata pridem sententia, quod qui se exaltaverit humiliabitur. Atque hujus humiliationis exemplum in primo illo rebelli Angelo statutum est, qui se humiliare noluit, cum illi humilitatis præceptum est datum. *Quomodo cecidisti de caelo Lucifer, qui mane oriebaris, qui dicebas in corde tuo: in caelum conscendam, similis ero altissimo? veruntamen ad infernum detraheris, in profundum lacu.* Tum verò paulò post in eodem capite, quod est valde observandum, sic idem Propheta: *Hoc consilium, quod cogitavi super omnem terram, & hæc est manus extensa super universas gentes. Dominus enim exercituum decrevit, & quis poterit infirmare? & manus eius extensa, & quis avertet eam?* Quasi diceret, perinde omnes, qui se exaltaverint, humiliabuntur, sicut ille superbus qui propterea dicitur, *Rex esse super universos filios superbia, quod eos scilicet præcedat culpa & poenâ.* Quod & confirmat S. Augustinus, ad hunc psalmi versiculum, *Tu humiliasti sicut vulneratum superbum.* Vulneratum, inquit intellige diabolum, non penetrata carne, quam non habes, sed percusso corde, ubi superbus est. Quasi diceret, primò quidem Dæmon su-

perbus, humiliatus est tamquam vulneratus, tamquam debilitatus, tamquam accepto vulnerere victus & exarmatus: tum deinde superbi omnes, ejus exemplo.

Atque hinc Christus Dominus arguendum mundum dicebat, id est mundanos & superbos, quod princeps hujus mundi jam judicatus esset. Denique nimis exultantes discipulorum animos, & in quandam elationem se se efferentes hæc repressit: *Videbam Satanam sicut fulgur de caelo cadentem.* ELATIONEM eorum comprimens, inquit sanctus Gregorius, *exemplo magistri elationis, O qualem magistrum! qualis humiliatio! & quale exemplum!*

III. PUNCTUM.

QVI se igitur exemplo Christi non humiliat, exemplo Damonis humiliabitur; quia ille videlicet sicut dæmon se exaltat contra Dominum, & in omnes, qui se universim ita exaltant, eadem humiliationis poena est denuntiata. Nam sicut ait Sapiencia, quod imitantur Diabolum, qui sunt ex parte illius: sic verè dici potest, quod qui imitantur illum in culpa, sunt ex parte illius in poena. Sic apud sanctus Petrus; *Quibus judicium jam olim non cessat, & perditio eorum non dormitat.* Si enim Deus Angelos peccantibus non pepercit, sed rudentibus inferni detractos in tartarum tradidit cruciandos, in judicium reservari: Et paulò post: *Vbi Angeli fortitudine & virtute cum sint majores, non portant adversum se execrabile judicium: Quasi diceret; licet Angeli multo plura haberent quam homines, unde gloriari & se exaltare posse viderentur, punita tamen eorum est exaltatio; quanto magis homo punietur, qui cum sit pulvis & cinis longè inferior Angelo, se se exaltare voluerit.* *Quid superbit terra & cinis? Ut verò, quantum sibi humiliatiōnis, cinis superbus timere debeat, sic idem fusc Sapiens, eodem capite, pergit disserere: Initium superbia hominis apostatate à Deo: quoniam ab eo, qui fecit illum, recessit cor ejus; quoniam initium omnis peccati est superbia: qui tenuerit illam, adimplebitur maledictis & subvertet eum in finem: Propterea exhonora vit Dominus conventus malorum, & destruxit eos usque in finem. Sedes ducum superbiorum destruxit Deus, & sedere fecit mites pro eis. Radices gentium superbarum arefecit Deus, & plantavit humices in istis gentibus,*

Neque

Neque hæc putes tantum in insigniores dici superbos, aut te ex illis unum non esse: Quis enim te discernit? an id certò affirmare ausis, quod de te sentis? Nonne sunt alia Dei de nobis & nostra iudicia? *Qui iudicat me Dominus est*, inquiebat Apostolus: unde ipsius iudicio stare debemus, non nostro. At certè si Domini spectes iudicium, multi actus superbiæ non modò in Phariseis, sed in Apostolis, velut graves condemnantur, qui leves alioquin viderentur.

1. Cor. 4. Ad cõne grave erat, quòd inter se disputassent Apostoli, *quis eorum videretur esse maior*, ut propterea audiverint à Christo Domino,

Matth. 18. *Nisi conversi fueritis, ab hac scilicet ambitione, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum calorum?* Itane regnum calorum nunquam essent ingressi propter illud peccatum? Ita sanè quia sic Christus dixit; quòd tamen non est ita intelligendum, quasi peccatum illud esset lethale, vel quasi quis arceatur illo regno propter peccatum non lethale: sed quod nisi conversi fuissent ab illo ambitionis affectu, gravius inde peccassent in aliis occasionibus, sicque tandem interijissent velut Judas, qui primò quidem leviter affectu avaritiæ peccare potuit, tum verò gravius, iuxta illud sapientis, *qui spernit modica, paulatim decidet*.

Eccles. 19. Certè qui gemunt in inferno, *Quid nobis profuit superbia*, non semper hoc lethali peccarunt peccato, sed unum extritisse inter multa venialia mortale sufficit: Atque illi, qui spernit tanquam modica, quæ quotidie peccat venialia, facillimum est incidere in ali-quod grave & mottale, quod confessione

non expiabitur; imò quod in ipsa confessione perpetrabit. *Sicut enim est confusio adducens peccatum*: ita & illius est propria hæc confusio, qui non omnem exiit superbiam, nec se libenter humiliat; & inde peccatum manifestum adducitur, cum inde recitetur aliquid in confessione, vel aliter declaratur, quam vera est coram Deo. At quale putas illud peccatum? qualis hujus peccati pœna? qualis humiliatio! quale futurum iudicium?

Sic sancti quique à levibus quibuscunque in hac materia sibi cavebant, utque etiam sibi caverent attentius, extrema quæque inde futura damna & supplicia sibi proponebant. Non deerant illis alia humilitatis motiva, neque ignorabant alias, quàm æternas esse humiliations, quas pro suis culpis in hac vita meruebant, quales in Davide & Ezechia commemorantur; sed hæc præterea se cogitatione armabant, qualem ipse Apostolus de se refert; *Ne forte cum aliis prædicaverim, ipse probus efficiar*. Audeatne tu præfidere, ubi timeret Apostolus? Audeatne respicere quasi minus à te remotum, quod Vir tantus non à se ducit alienum. Itaque quod ait Sapiens, *memorto ira, quoniam non tardabit. Humilia valde spiritum tuum, quoniam vindicta carnis impis, ignis & vermis*.

Vide in 3. parte, Dominica 10. & FERIA 5. hebdomadæ duodecimæ, ubi hæc duæ satis affines habentur Veritates.

Omnes insipientes & infœlices supra modum animæ superbi. *Sapient. 15.*
Superbo maxime formidandum divini tribunal Judicij.

FERIA QUINTA DE INSTITUTIONE Sanctissimi Sacramenti.

Accipite & manducate: Hoc est corpus meum, Matth. 26.

VERITAS PRACTICA,

Ingratus est tanti beneficii, qui se tantum ex parte immolat, se totum immolare Christo.
RATIO EST, Quia ille Ingratus est, qui gratitudinem non reddit Benefactori, quam de Haynesusve Pars 2.

bet, quam potest, & quam scit esse reddendam.

Atqui Ille talis est, qui se tantum ex parte immolat.

Ergo est ingratus; aut ne tale incurras probit, omnino te totum debes immolare cum Christo.

C

I. PUN-